

FLOAREA DE FOC

18 Iunie 1936
ANUL III — Nr. 20
Redacția: Calea Victoriei No. 31
București. — Tel. 434.60
Manuscrisele nepublicate se distruge

UN EXEMPLAR 1 LEU

APARE IN FIECARE SAPTAMANA

Adresa: Calea Victoriei No. 31. Tel. 434.69

S U M A R

Generația de Constantin Clonaru
Pe marginea unui text de Petru Manoliu
Aron Cotruș în ungurește de Octavian Șireagu
Reformele din Franța de Al. C. Constantinescu

Cronici:
Literare de Cicerone Theodorescu;
bibliografice de Vasile Damaschin
Eu și tu de D. T. Fântănaru
Fapte și documente

GENERATIA

CONSTANTIN CLONARU

S'a iscat din nou vrabă, între mănuitorii condeiului și în jurul „generației”.

D. Mircea Eliade susține că „generația n'are leafă”, d. Zaharia Stancu că generația ronțae parmezan. Au și unul și altul dreptate dacă problema generației se poate reduce la un numitor comun: cașcavalul. Comit prin urmare amândoi o eroare. Și d. Mircea Eliade și d. Zaharia Stancu reduc valoarea unei promoții de tineri apreciind-o în funcție de salarii. Primul socotind-o insuficient retribuită, al doilea confundând întreaga promoție în cei câțiva tineri care au reușit să se strecoare, prin mijloace mai mult sau mai puțin onorabile, în posturi bine remunerate, deși vina parcă nu ar fi atât de mare dacă pe lângă mijloacele folosite există și-o pregătire serioasă. În țara noastră nu se poate ajunge de cât folosind anumite legături. Tinerii, talentați și bine pregătiți, care le disprețuesc, rămân pe din afară spre paguba lor și a țării.

Dar valoarea unei generații nu se măsoară prin aceste meschine considerații lipsite de valoarea istorică. Evident, în ipoteza că există o generație, în speță aceea în jurul căreia se dă bătălia. Discuția mi se pare, deci, că a alunecat pe un teren steril. Coborâtă la o ceartă întemeiată pe aprecieri contradictorii, prin enunțarea lor și prin atitudinea intransigentă a polemicienilor se va ajunge în cele din urmă la invective cu caracter personal. Cu ce se va lămuri în astfel de condiții problema generației ridicată și discutată de câțiva ani, nu putem prevedea.

O primă și esențială condiție a unei discuții o constituie claritatea și precizia termenilor întrebuințați. În speță trebuia stabilită o prealabilă înțelegere asupra conținutului noțiunii de generație sau dacă totuși nu s'ar fi putut ajunge la un acord, în tot cazul s'ar fi cunoscut lămurit poziția ocupată de fiecare din cei doi combatanți și ni s'ar fi dat astfel puțința unei orientări.

În ce mă privește, nu cred în existența unei generații a oamenilor în vârstă, astăzi, în preajma a treizeci de ani. D. Mircea Eliade este convins de existența ei, iar d. Zaharia Stancu deși pare mai puțin convins, totuși se adresează. Mă rog, există sau nu există?

Dacă există, vrem să știm prin ce se definește, iar dacă este numai o stafie nu se cade să fie luată nici măcar în derâdere. Să te lupți cu gogorițele inventate de mințile înfierbântate ale unor camarazi care se vor șefii, sub șefii sau căprari de generație, cu alte cuvinte conducători ai unei colectivități, fizice și psihice, reformatoare, nu este o faptă serioasă. Un număr de tineri se pot considera ca formând o generație când au un ideal estetic sau social sau și una și alta și când luptă pentru realizarea lor. Vrem să ne spue d. Mircea Eliade care este idealul estetic sau social al generației pe care o apără, afară

numai de cazul când negativismul comun tuturor tinerilor de astăzi, din această țară, adică atitudinea de critică, de ironie sau pur și simplu de anarhie, poate fi considerat ca un scop în sine și deci ca suplinind cu prisosință idealurile de care am vorbit. Intellectul de astăzi este sceptic, prudent și meschin. Cu astfel de oameni nu se poate constitui o generație pentru că nu se poate naște un dinamism care să o pună în mișcare și să antreneze o prefacere. Cum putem vorbi atunci de o generație care nu există, în ipoteza cea mai frumoasă, de cât în bunele noastre intenții? Dacă vreți putem concedea că intelectul de astăzi are o viață eroică, deși eroismul lor este asemenea aceluia al măgarului lui Buridan care a murit, eroic, de foame pentru că nu s'a putut hotărî cu ce să înceapă pentru a-și astâmpăra foamea, cu fănul sau cu ovăzul. Se întâmplă să am la îndemână, revista „Criterion”, anul I No. 1, în care d. Petru Comarnescu, unul din tinerii socotiți de d. Mircea Eliade ca făcând parte din generația pe care o apără, spune cam aceleași lucruri: „Ca și la sfârșitul lumii antice sau al evului mediu, timpul nostru, această răsărire la care față în față se află practicile și ideile cele mai opuse, credințele și soluțiunile cele mai contradictorii — hărăzește omului gânditor și voitor de bine un conflict de o tristă grandoare” (Doar asupra „grandorii” nu suntem de acord). Articolul dezvoltă mai departe această temă pusă încă dela început, și îndeamnă la o participare pentru care nici d. Comarnescu nu s'a hotărât încă.

Pentru că tragedia intelectualului de a-

stăzi este tocmai neputința de a adera. Intellectul de astăzi este prototipul omului care nu aderă la nimic, iar când o face totuși, este un act de angajament, un condotiere care își pune armatele la dispoziție în schimbul arginților, peșin sau așteptați. Și dacă am putut crede o clipă că atitudinea negativistă a tineretului de astăzi are un substrat etic ne-am înșelat. I-am scuzat totuși mai sus pentru această lipsă și nu este locul să dezvolt și motivul pentru care am făcut-o.

Eu nu pot nega că printre tinerii socotiți ca formând o generație, pe care d. Zaharia o contestă total, nu sunt elemente de valoare, dar de aci și până a forma împreună o generație e un drum pe care nu-l vor putea niciodată parcurge. Pantaloniarii sau bonjuriștii de la 48 au constituit într'adevăr o generație. Dacă vreți, pentru a fi pe placul neîndurărilor ei critici de astăzi, o generație superficială, dar tinerii aceia aveau cel puțin în inima și capul îmbăcșite de libertate, egalitate, fraternitate, pe care le vroiau instaurate și în țările românești și pentru care s'au jertfit în cele două revoluții din principate. Ce au tinerii noștri de astăzi comun? Nici măcar moda pe care tinerii anului 1848 o aduceau de la Paris.

În același număr al revistei „Criterion”, un alt tânăr socotit și el ca făcând parte din generația apărută de d. Mircea Eliade, are un studiu intitulat „Spiritualitate”. D. Mircea Vulcănescu tratează problema schematic și după ce stabilește „trei accepții principale” pentru spiritualitate constată diversitatea care există în rândurile tineretului postbelic și deci lipsa unei spiritualități comune. Ar rămâne dar, ca generația să se definească doar prin faptul existenței unor preocupări spirituale sau biologice. În primul caz definiția ar fi insuficientă pentru că din însăși schema d-lui Vulcănescu nu putem desprinde hotarul dintre „tânăr generație” și precedentele cărora nu le putem nega preocupări spirituale. În al doilea caz, nu ar mai putea fi vorba de o generație pentru că tinerii etichetați de d. Mircea Vulcănescu ca făcând parte din diferite grupe de spiritualitate sunt de vârste foarte diferite. Pentru edificare vom da ca exemplu chiar pe d-nii poameniți în rândurile de mai sus, Mircea Eliade, Petru Comarnescu și Mircea Vul-

cănescu, între care sunt și diferențe de vârstă. Dar chiar din punct de vedere al spiritualității după schema d-lui Vulcănescu avem următoarea clasificare: 1) D. Petru Comarnescu face parte din categoria a doua a spiritualității, adică aceea care pune accentul pe cultural și anume din grupul al treilea, compus din „cei care cred în idealul cultural neoclasic, umanist universalist, echilibrat și spiritualist”; 2) D. Mircea Eliade face parte din a treia categorie, „în căutarea unei spiritualități noi, revoluționare, simultan opusă intransigenței dogmatice a ortodoxiei, materialismului istoric marxist, particularismului doctrinei naționaliste și caracterului rotund și definit al neoclasicismului. Cei mai mulți din cei ce încearcă această soluție sunt încă de parte de a o fi găsit și se află în plină

criză spirituală și revizuire de valori”; 3) iar d. Mircea Vulcănescu însuși se clasează în prima categorie „în cap cu Nae Ionescu și Nichifor Crainic, favorabilă unei spiritualități înțelese în sens tradiționalist și ortodox, ca viață duhovnicească”.

Acestea sunt constatările unuia care este considerat ca făcând parte din „generație”. Ce mai putem noi adăuga? Și fiindcă d. Mircea Eliade, dintre polemicienii angajați în discuție, este acela care ia în serios termenul de generație, ne permitem să-l întrebăm în numele cui vorbește? Al categoriei în care a fost clasificat de d. Vulcănescu, în numele altei categorii în care s'ar fi situat din proprie inițiativă sau are mandat de la toate categoriile în care sunt grupați, tot de d. Mircea Vulcănescu, tinerii intelectuali de astăzi?

Al dacă d. Mircea Eliade înțelege să vorbească despre greutățile pe care le are de întâmpinat munca intelectuală în România, atunci se poate sta de vorbă și eventual chiar cădea de acord.

Ni s'ar putea însă obiecta că intrucât definiția biologică a generației a fost eliminată, se poate considera ca generație grupul de tineri care au reușit să-și împue spiritualitatea lor societății, să determine un curent, o mișcare, într'un cuvânt să predomine. Unde este acest grup coerent care a vroit și a reușit o acțiune sau exercită chiar numai spiritual o autoritate. Dorințe de înfăptuire a câți membri are comunitatea românească; o acțiune de înfăptuire într'un domeniu sau altul nu există. Pentru ce totuși oameni care au o cultură — să admitem cu d. Mircea Eliade că sunt mai bine pregătiți decât înaintașii lor — și un spirit critic agită totuși fantoma generației? Cu această întrebare cred că se pune punctul pe i. Nu cumva d. Zaharia Stancu are dreptate când vorbește de generația fără leafă? Dacă este așa, atunci lucrul trebuie spus lămurit. E mai cinstit și se poate atinge mai curând ținta. După ce am admis ca axiomă pregătirea și meritele tinerilor de azi să dovedim celor care prezidează la destinele acestei țări că este în interesul poporului românesc și al culturii lui ca ei să fie susținuți atâta timp cât în această țară munca intelectuală nu este productivă.

Rămâne însă și în acest caz de a discuta pentru a nu se cădea în artificial.

PE MARGINEA UNUI TEXT

REFORMELE DIN FRANȚA

PETRU MANOLIU

Răspunzând lui Salvador de Mada-riaga, Paul Valéry vorbește despre „Societatea spiritelor” și analizând situația actuală a conștiinței europene, face, printre altele următoarele observații:

„Surprindeți cum, astăzi, toate elementele iau o întorsătură contrarie ordinii presupuse a ansamblului; cum nimic nu se poate conserva în atmosfera și temperatura contemporană... Războiul e prezent în acest văzduh de pace a Europei. Paupertatea naște din luxură. Surprinzătoarele progrese ale comunicațiilor, au drept rezultat înăspirea barajelor până a le face imposibile. Același om, cercetează ceiace ucide, ceiace cercetează cultivând cu aceeași lucidă inconștiență, binele și răul. Chiar și în domeniul inteligenței se constată că, logica aplicată lucrurilor naturale duce la un principiu de indeterminare. Trebuie să admitem că înmulțirea categoriilor și instrumentelor gândirii, duce la forme noi de ignoranță necunoscute până acum istoriei culturii. Omul modern, nu are altă sursă de hranire spirituală decât zierele. El nu găsește pretutindeni decât ceiace ar trebui să fie gândirea, care are atâtea trepte”.

Situația e descrisă just, cu aerul acela de academician și întârziat, cu care autorul „Cimitirului Marin” ne-a obișnuit până la saturație. Căci, e ușor, e mediocru de facil, să fii pesimist... Desnădejdea e o marcă de magie ratată, de cabotină, de oarece, orice viață e cabotină atunci când încearcă să fie prin sine, și numai prin sine, o soluție de existență. Nu noi vom fi aceia care să putem schimba ceva măcar din ordinea prestabilită de la început. Dar ceiace noi suntem datori să

facem, este să ne știm defini oameni. Și aceasta fără pesimism, fără lacrimi, fără feminitate, ci pătrunși de datoria pe care o avem de împlinit fiecare din noi, acolo unde, nu din întâmplare, ne-am născut.

A te mulțumi numai cu retorica unor constatări și a încruși brațele gânditor și olimpic, este cel puțin laș. De oarece a nu acționa energie în formula predestinată vieții tale — pe care trebuie s'o cunoști, căci deaceia Dumnezeu ți-a dat rațiune și conștiință, — înseamnă a dezerta dela o datorie divină. Formulele sunt ușor de găsit, datorită faptului surprinzător de simplu că, ele nu angajează pe nimeni. Pe când gestul, cu alte cuvinte aceea definitivă sinteză între gând și trup, poartă pecetea actului liber și conștient, și are rădăcini în responsabilitatea etică și socială a fiecăruia. Vremile noastre, aceste vremi de răstriaște sufletească, de bejanie morală și de surprinzătoare taine istorice, aceste vremi în care conștiința umanității suportă cea mai formidabilă torziune din câte au existat, aceste vremi cer omului, să fie la locul său, activ, lucid și apărător al vieții sale. Idealismul e o miasmă a mocirlelor veacului trecut. Cloralul, tuberculoza, valsul și ipocrizia de oricare speță vor fi, nu mai pot da, astăzi, iluzia trăirii. Nouă ne trebuie senzații tari, senzații proaspete...

Nimic nu este anormal în conștiința europeană de astăzi. Totul există pentru că trebuia să fie după cum toate nu vor mai fi, deoarece nu vor mai fi necesare. Or, datoria noastră este de-a ști surprinde, — fără ca să regretăm ceva, — necesarul actual.

Ne având conștiință, nu suntem capabili de respectul unei conștiințe. Neavând convingeri, nu suntem în stare să apreciem o convingere. Numai așa se explică exclusivismul nostru, numai așa se poate înțelege patima cu care se atacă zilnic chiar cele mai bune lucruri dacă ele vin dela adversari.

Căci nu urmărim și nu înțelegem binele adevărat, ci ne lăsăm conduși numai de pornirile noastre, numai de ideile cu care ne-am sugestionat sau am fost treptat sugestionați de cei interesați.

Căci una e să ataci un lucru după ce — având toate datele — ți-ai dat seama de lipsa lui de valoare sau chiar de dezastrul pe care îl aduce și alta e să critici pentru simplul fapt că el emană dela adversar.

Pentru a nu mai insista asupra cazurilor — din păcate cele mai frecvente — când injurătura e determinată de inconștiență, din lipsa unui elementar discernământ sau — rușine — din mercenarism intelectual.

Cât de departe suntem în privința aceasta de apus!

Unde putem găsi la noi, în ce ziar sau sub ce semnătură de «dreapta», s'ar putea afla rândurile următoare pe care le luăm din «Daily Express» — organ ultra conservator englez — care discutând reformele din Franța, spune: «D. Leon Blum reușește și faptul că guvernul său e de stânga nu trebuie să orbească pe oamenii de dreapta asupra succesului său».

Chiar «Times» — organul lorzilor și marilor financiari englezi — e nevoit să recunoască și el că «terminarea virtuală a grevelor e deja un frumos succes pentru guvernul Leon Blum».

Pe noi însă ne-a orbit patima, pe noi ne împiedică semidoctismul să vedem și să înțelegem partea nouă pe care guvernarea de azi din Franța încearcă să o tragă în istorie.

Și pentrucă n'avem decât patimă, pentrucă n'avem rațiune și rumegate convingeri, tipăm desperat nu numai contra «grozăviilor» ce se petrec în Franța dar și contra celor ce privesc și cu ochii înțelegerii nu numai cu cei ai urii.

Să încercăm, însă, să privim cu înțelegere reformele pe care le înfăptuiește guvernarea socialistă din Franța. Să vedem, anume, dacă sunt cumva un dezastru, dacă Leon Blum și colaboratorii lui sunt «o nenorocire» dacă avem de ce compătimi Franța și pe francezi, că au încăput pe mâna «tăl-

credință că după detașarea operii lui Aron Cotruș, Alexandru Kibédi, în ciuda tuturor oportunităților numeroși, tu-și va socoti sufletul „spadă de foc stinsă'n teacă”..., ci, împintinat de fiorul sacru al poeziei, va continua să-și exploateze puterile de creație, cu elanul ce-i conservase echilibrul sufletească și în cele mai grele neajunsuri, pe care i le rostogoli în cale nemiloșenia vieții...

ARON COTRUȘ
ÎN UNGUREȘTE

OCTAVIAN ȘIREAGU

Alexandru Kibédi-Hapca, a cărui activitate de poet și scriitor ne este bine cunoscută, nu numai din lucrările sale precedente, ci și din traducerea în unguerește a lui Eminescu, a soos zilele trecute de sub tipar, în editura revistei maghiare, „Korunk” (Epoca) din Cluj, un mănunchiu de frumoase tălmăciri ale poeziilor lui Aron Cotruș. După cât știu, asupra acestor traduceri, nu s'au făcut încă aprecieri serioase din partea cercurilor noastre scriitoricești din Ardeal, care cunoscând într-o măsură suficientă limba maghiară, s'ar fi putut pronunța cu ușurință în privința adevăratei lor valori. Lipsa aproape totală de interes a criticii maghiare însă, care socotește cu totul slabe indeletricirile de traducător ale lui Alexandru Kibédi, ne lasă oarecum nedumeriți.

Anul trecut, când confratele Kibédi — de altfel de origine român maramureșan — imi citise, podidit de lacrimi, câteva traduceri din Eminescu, pe lângă sporadicele lacune ce le prezentau, mă bucurasem din suflet, că după atâția ani, s'a găsit în sfârșit un interpret inimos al întregii opere a marelui nostru cântăreț. După apariția lucrării, avusesem prilej să cântăresc mai amănunțit posibilitățile de pătrundere ale traducătorului, ce-și puse la amanet ultimile unelte, pentru a-și putea realiza bunul gând. Căci, precum relatase în repetite rânduri în revista „Viața literară”, această „victimă a scrisului” își tărește zilele într'o mizerie cumplită. Infățișarea lui de stafie între eroii borfoși ai cafelei New-York din Cluj, e cea mai isbitoare dovadă a felului cum sunt apreciați azi la noi apostolii scrisului. Totuși, Alexandru Kibédi, cu gândul că vreodată va fi răsplătit de cei ce nu cred în purtătorii de făclii sfinte, în prezent se străduiește să alcătuiască în unguerește și o antologie a poezilor noștri moderni.

Dar să nu depășim intențiile articolului de față! Amintisem mai sus, că cenaclurile critice maghiare, care sunt înainte de toate chemate să judece opera lui Kibédi, consideră puțin isbutite tălmăcirile din Eminescu. Aceasta prin faptul, că lui

Kibédi i-ar lipsi pregătirea și cunoștințele ce trebuiesc să stea la temelie culturii fiecărui literat de seamă. N'ar putea împărtăși întru toate această părere unilaterală. Alături de câteva încercări mai puțin reușite, găsim și o serie de tălmăciri ireproșabile, care, în adevăr ar face cinste oricărui interpret de forță. Fi-rește, ca să pătrunzi frumusețile unei poezii, trebuie să te bucuri de un mănunchiu de abilități estetice, care să-ți deschidă posibilități de acclimatizarea unei literaturi străine. Iar dacă Al. Kibédi n'a putut satisface întru toate postulatele riguroase ale unor traduceri desăvârșite, totuși a umplut un gol, pe care alții, de sigur, cu greu l-ar fi putut implini. Susțin acest lucru prin împrejurarea, că limba maghiară, în care predomină consonantismul și pe care o cunosc la perfecție — nu se lasă mla-diată cu facilitate. Dar, dacă Al. Kibédi a nimerit numai în parte cu interpretarea lui Eminescu, în schimb ne-a dat în unguerește un adevărat Cotruș. Faptul nu trebuie să ne surprindă: între poeziile lui Kibédi (dovada volumul său intitulat „Megjött a reggel” — S'a făcut ziua”) și ideile de răsvrătire ale lui Cotruș, fără îndoială, găsim o afinitate pronunțată, ce-i înlesnise peste măsură putința de a se cobori în atmosfera plină de violență și clipele de plasmuire ale lui Cotruș. Ceva mai mult: Kibédi, din fire eufemist, considerând poezia lui Cotruș prea coplesită de fulgere și pu-cioasă, prea aspră și nedăltuită, ori tocmai aceste evadări spirituale alcătuiesc caracterul manifestărilor frenetice ale acestui poet — pentru a o potrivi și a o face mai accesibilă spiritului limbii maghiare, îi aplicase minunate modelări de limbaj, fără ca aceasta să fi pierdut cătuși de puțin din osatura, inexpugnabilitatea și geneza ei incendiară, din entuziasmul nețărnut pentru social, din procesul indirect al reîntoarcerii la matca tradiționalismului, ori din constituirea specificului nostru național.

Astfel, existând odată aceste probe serioase de verificare, secundate de rod-nicele eforturi de până acum, avem ferma

AL. C. CONSTANTINESCU

harilor» sau, dimpotrivă, noua guvernare — pe lângă semnificația ei sociologică — e un real și imediat bine pentru Franța și pentru imensa majoritate a populației ei.

Desigur — dacă din imbecilitate sau lichelism — confunzi Franța cu cei 18 mari acționari ai Băncii Franței, cu cei «18 dictatori» ai finanțelor ei, dacă crezi că stăpânii și îmibuibații câtorva mari întreprinderi industriale, — stăpânii industriilor de război — reprezintă ei și numai ei Franța, dacă misiții — intermediarii — cași jefuiesc țărănul francez sunt numai ei Franța, dacă toți cei cu venituri dela un milion de franci în sus sunt singurii cari merită a se numi francezi și a reprezenta Franța, atunci toate reformele guvernului Blum sunt un atentat la existența Franței.

Căci nouile legi ale guvernului Blum vor să distrugă atotputernicia celor 18 acționari ai Băncii Franței, să le ia din mână forța banului cu care au condus din umbră până acum. Noile legi ale Camerii «Frontului Popular» vor să naționalizeze industria de război. În felul acesta apărarea Franței nu se va mai face cu jertfe uriașe bănești, cu impozite luate pe spinarea milioanele de săraci pentru a se plăti beneficii și comisioane marilor industriași. Industria de război să fie a statului și să depindă de el. Și, probabil atunci statul francez nu va mai repeta fapta îngrozitoare din timpul marelui război când industriași francezi — în setea lor de câștig — au trimis germanilor arme și mine-reu de fier ca aceștia să aibe cu ce asasina sutele de mii de soldați ce apărau Verdunul.

Noile legi ale guvernului Leon Blum urmăresc revalorizarea produselor agricole, vor să scape țărănul francez de lipitoarea intermediarilor. Reformele din Franța prevăd ușurarea impozitelor pentru cei săraci și mărirea sarcinilor fiscale pentru cei bogați, cari au de unde plăti, pentru cei ce au dela un milion venit în sus.

Noua guvernare vrea săptămâna de 40 ore, încât oamenii să muncească mai puțin pentru a putea munci toți, patronii să nu mai poată stoarce toată vloga dela câțiva numai ca să plătească mai puțin salarii.

Reformele prevăd mari lucrări publice în folosul tuturor, ridicarea salariilor și a standardului de viață a celor ce muncesc.

Sunt toate acestea «grozăvii»? Nenorocesc ele Franța și poporul francez sau — dimpotrivă — asigură acestui popor — celor mulți cari îl formează — o viață mai bună?

Dece atacăm atunci cu atâta furie reformele din Franța? Dece afirmăm că ele sunt o nenorocire pentru poporul francez când ele ușurează viața acestui popor și loveș numai în câțiva potentăți ai banului, în «finanța franceză» pe care până mai zilele trecute o condamnăm și a cărei apărători am devenit acum?

Pentrucă Leon Blum e evreu. Ori noi, înainte de orice alt considerent, suntem antisemiți. Și deși Leon Blum distruge — odată cu ceilalți bancheri — și pe evreul-bancher Rotschild, nu-i putem admite asta.

Pentrucă guvernul care face aceste reforme e socialist. Și noi suntem hitleriști.

Ori Hitler n'a atacat veniturile marilor bancheri, lui Krupp i-a dat numai anul acesta 10 miliarde beneficii pe armament, muncitorul german lucrează 10 ore, trăește în tabere și mănâncă la cantină, juncării prusaci stăpânesc mij de hectare și toți dictatorii oculte financiare germane stau tot la posturile lor după patru ani de «revoluție» național-socialistă.

Noi îl admirăm doar pe Hitler și nu putem permite «jidanului» Blum să realizeze în primele zile ale guvernării ce a promis Fuehrer-ul înainte de putere și ce n'a făcut nici după patru ani.

Și ce n'are intenția să facă nici odată.

C R O N I C I

„Eu“ și „Tu“

Aceste două pronume, în afară de semnificația lor gramaticală, de a individualiza două persoane cari stau deopotrivă, au în istoria psihologiei umane, o valoare extraordinară.

«Eu» și «Tu», în vorbirea curentă, în dezbaterile problemelor, iau un sens de personalitate. Când spun Eu, angajează personalitatea umană în întreaga ei complexitate, în sens de responsabilitate.

Demarcația aceasta, este strâns legată de evoluția interioară a omenirii. Ea marchează nici mai mult nici mai puțin, decât apariția conștiinței.

Omul, în primitivitatea lui, era în mare inferioritate față de elementele naturii și în special de acțiunea lor. Gol, lipsit de o rezistență organizată, era sclavul, în panică, al naturalului. Aceasta fiindcă se confunda în ordinea obiectelor naturii. Insemna un număr anonim, în multiplicitatea obiectelor.

Această confuzie de sine, în masa în care el era integrat, îl diminuă, punându-i existența în permanență în pericol.

De aci lipsa lui de putere de ordine și deci de proporționale. Totul pentru el era amenințare și teroare.

Animalele, mai bine inzestrate pentru lupta împotriva dușmanilor și pentru agonisirea hranei, făceau din om, o vietate umilă și neputincioasă.

Salvoarea s'a produs în momentul când omul a fost capabil de introspecțiune. Întoarcere în sine a adus bipedulului, cea mai mare descoperire, grație căreia, noi urmașii celor de acum câteva mii de ani, suntem capabili de realizările culturale de azi.

Cercetarea de sine, a fost constatarea unicității individuale. Deci, dintr'odată, desprinderea din masa totului.

Puterea de individualizare și ocazia de a privi în afară obiectele, este apariția conștiinței. În momentul deci, când a putut zice Eu, iar celui asemenea lui Tu, omul a cunoscut lumina cea mare.

Conștiința de sine, a adus ordine în lume, pentru el. De atunci a început să sistematizeze, la început rudimentar, obiectele. Securitatea individuală și târziu cea colectivă a apărut ca un prim element al acestei minunate apariții.

Din acest moment, s'a putut face distincțiunea între ce sunt Eu, ce este al meu, ce ești Tu și ce este al Tău.

Psihologic, așa se prezintă problema celor două pronume.

De aci individualitatea, s'a amplificat, dând prin elementul social personalitatea. Această unitate socială, care include în ea creația și invenția, a ajuns astăzi singura și unica valoare a colectivității organizate.

De regretat este însă, că timpul din urmă, oamenii au înlăturat personalitatea, întorcându-se la cele două semne de eu și tu, în sens nu psihologic, ci prioritar.

Eu și tu, astăzi stau față în față, indicând ambiția și lupta acerbă pentru ca fiecare să fie tot și să aibă tot. Ne trebuia un nou eu, pentru o nouă evoluție spre personalitatea socială și integrală a omului.

D. T. Fântânaru

LITERARE

DIHONIA SUB CUPOLĂ

Foarte interesantă cuvântarea d-lui I. Al. Brătescu-Voinești, ținută de curând la Academia și publicată în «Universul» cu data de Sâmbătă 15 Iunie.

Foarte interesante și reveniri sale, de ultimă oră și de misterioasă dar vizibilă intervenție externă.

Ne oprim, deocamdată, la cea dintâi. Ni se pare ciudat chiar că ea nu s'a bucurat de comentariile cuvenite, d. I. Al. Brătescu-Voinești aducând în discuția publică o serie de prețioase informații asupra modului cum — și între ei — se «ducează» nemuritorii...

Ponderat, domol, pașnic cum îi e firea, venerabilul scriitor a avut o ieșire cu atât mai semnificativă, cu cât mai de necrezut violentă.

Isbucirea și atacul unui temperament atât de rezervat, dovedește lămurit că la Academia se petrec în adevăr lucruri ciudate.

«În mai multe rânduri — spune d. Brătescu-Voinești — am surprins din partea unora din membrii secției istorice tendința de a exercita un fel de tutelare a activității secțiunii noastre.

Dacă nu am protestat, este pentru că am evitat discuții care ar vădi o învrăjbită între membrii instituției noastre.

CELE CE SAU PETRECUT ÎNSA ÎN ACTUALA SESIUNE AU DEPAȘIT MASURĂ! (În legătură cu alegerile, N. R.).

«Nu putem îngădui — arată mai departe d. Brătescu-Voinești, în numele secției literare și filosofice — o sentință de supremație din partea unora (!?) din membrii secțiunii istorice»...

Acelaș accent de protest și indignare, revine în cuvântarea bătrânului academician, cu o amplasare crescută dela frază la frază și dela exemplu la exemplu:

«De ce această descășierare din partea unora (!?) din membrii secției istorice, față de reprezentanții secțiunii de filosofie și arte?»

Tendințe de supremație asadar, încercări de tutelare, vădită desconsiderare — între membrii înaltului for de cultură!

Lucrurile acestea le desvăluie cu mâhnire și îndreptățită revoltă, unul dintre cei mai ponderași membri ai Academiei care ajunge — exasperat probabil de o lungă așteptare a îndreptărilor nevăzute încă și de o tăcere delicată dar fără roadele sperate — să exclame în auzul tuturor:

«E PREA MULT! PROTESTAM CU REVOLTA».

E un glas autorizat acesta. E un protest care nu mai poate fi contestat.

Și nici socotit ofensator. El vine chiar de sub Cupolă...

«Am putut suporta — explică îndurerat d. Brătescu-Voinești — o asemenea atitudine, CAND VENEA DIN PARTEA UNOR FILISTENI IGNORANȚI, (pe care oare, dintre colegii săi de nemurire îl vizează venerabilul scriitor? N. R.) cu o indiferență și cu o resemnare isvorită din dispreț»...

Astăzi, însă, față de tendințele de SUPREMAȚIE, TUTELARE și DESCONSIDERARE ale «UNORA (!?) DIN MEMBRII

SECȚIUNEI ISTORICE», d-sa nu mai poate tăcea:

— E prea mult! Protesăm cu revoltă... e strigătul măhnit și revoltat al unuia dintre cei mai rezervați academicieni români.

Ce părere o fi având d. prof. N. Iorga despre cele de mai sus?

Nu vi se pare extrem de curios faptul că «Neamul Românesc», zelos să apere Academia de «INSULTATORI» nu suflă despre ACESTE lucruri, o vorbă?

„Tezaurul bolnav“

de Petru Manoliu

O mare și originală capacitate de întoarcere în amintire, de analiză a anume și savantă prelungită pe spirala unui fir retrospectiv, de reconstituire vădită scuturată din percepțiile obișnuite ale arhitecturii epice. «TEZAU BOLNAV», al doilea roman al d-lui Petru Manoliu legitimează dacă nu un romancier în sensul comun, un scriitor însă, de rare și larg ramificate substanțe.

Până la ele și în inima lor, ajung — prin această nouă carte și nouă mărturie — rădăcini viguroase, de-o convingătoare putere de absorbție.

Vom reveni.

Poezii alese de Horațiu,

de Const. I. Niculescu

Într'un volum de sobră eleganță tehnică, d. Const. I. Niculescu a adunat recent trei cicluri de «Poezii alese» din Horațiu.

Sunt prezentate astfel 51 de «ode», două «epode» și unsprezece «epistole» — într-o tălmăcire care, întotdeauna foarte îngrijită, se ncumetă și la nobilul efort de a reda, cu stăruitoare grije și osebită știință, muzica metrelor originale.

E o încercare temerară, adeseori reușită și care trădează în orice caz o pasiune vrednică de cel mai curat cuvânt de laudă.

„Tudor Vladimirescu“

de Em. Vărtosu

O primire frumoasă și meritată au cunoscut «paginile de revoltă» publicate de d. Em. Vărtosu și substanțialul său studiu asupra lui «Tudor Vladimirescu».

În seria de tipărituri întreprinse de Fundația Carol I de sub diriguirea d-lui prof. Al. Tzigara Samurcaș și sub conducerea d-lui prof. C. C. Giurescu, consilierul Secției Istorie a acestei Fundații, volumul d-lui Em. Vărtosu e o contribuție de necontestată valoare.

Corespondența, Inedite publicate, comentariul lor, precum și suculentul studiu introductiv al autorului — care se așează printre cea mai serioși cercetători tineri ai noștri — recomandă volumul «Tudor Vladimirescu» — pagini de revoltă interesului unei cât mai întinse pătri de cetitori.

Cicerone Theodorescu

Când generațiile discută...

Comentând polemica dintre noi și d. Mircea Eliade, d. Mircea V. Pienescu publică în «Curentul», sub titlul de mai sus, rânduri de justă și clară judecată, pe cari socotim necesar să le reproducem:

«Dar lupta n'a ținut mult și repede, repede, s'a dat pe față că beligeranții nu sunt cecece se credea, iar motivul luptei nu este acela pe care îl anunța titlul.»

Dela «Antagonismul între generații», «Virțuțile și chemările generației actuale» (?), am ajuns curând la diurne, salarii, slujbe, si-necure, etc., etc. Și prin aceasta am înțeles și de ce este vorba și care este fondul răboiului la care credem că asistăm.

O mână de băetani îndrăzneți pentru că n'au simțit foamea și dărzi, pentru că n'au avut obstacole, umplu săptămânal coloane întregi pentru ca să-și afirme superioritatea și să ne convingă pe noi cititorii că sunt absolut necesari acestei țări, care fără capacitatea lor s'ar prăbuși la pământ. Aceasta nu-i o generație ci o clică și nu ar trebui să ne intereseze dacă prezența lor însăși și manifestările de tot felul, n'ar fi un pericol pentru generația căreia îi aparțin.

Tineri ridicăși după rețeta care, în România, n'a dat greș niciodată, au fost și mai sunt încă. Aceștia sunt o minoritate care a înțeles viața și o stăpânesc. Crescuți în lumea Capitalului, ei și-au făcut relații încă de pe când purtau bucle și spuneau poezia cu cățelușul. Ajunși mai apoi la vârsta când tânărul are nevoie de bani de buzunar, s'au adresat umchiului pentru o sinecură sau chiar o bursă, iar până la urmă au ajuns gineri.

Stăpâniți de dorința ajungerii au fost întâlniți prin toate casele și birourile oamenilor cu putere. Câteodată chiar și cu mămișica pe care o puneau să se roage pentru viitorul odrului ei iubit. Iar atunci când nici aceasta n'a mai fost suficient, tinerii, de care țara nu se poate lipsi, au făcut câte o înscriere în unele societăți, cu semne cabalistice, dela care trebuia să le vie ascensiunea.

Nu, aceasta nu este tinerimea acestei țări, ci lepra tinerimii celei adevărate. Sutele și mii de tineri ieșiți în lume fără unchi și mămișici, dar hotărâți să muncească pe brânci pentru a fi de folos neamului acestuia, nu pot accepta să fie reprezentați de aceste elemente pe care nu le recunosc nici ca reprezentanți ai lor și nici ca tipuri reprezentative ale generației tinere.

Cunoaștem procedeul și îl denunțăm. Tinerimea trebuie să fie convinsă prin persuasiune că ei îi sunt conducătorii și atunci când prin procedurile arătate de noi, vor fi ajunși în fruntea piramidei, nimeni nu se va mira.

Acest lucru constituie un pericol de care tinerimea cea adevărată trebuie să fie conștientă. Tot acest tineret trebuie să înțeleagă și să lupte contra acestor clici care se auto-admiră și se sprijină reciproc, înfrângând legile unei selecții în care, numai calitățile personale, dovedite, ar trebui să intre în cumpănă.

Din aceste clici au ieșit și mai ies încă, profesorii universitari, funcționarii superiori ș. a. m. d. dar n'au ieșit nici odată, medicii de seamă, inginerii iscușiți, avocații buni, ziaristii de talent și alte astfel de categorii. Câți însă din aceștia au reușit să spargă valul anonimului? Foarte puțin. Tabela celebrităților este însă plină de numele celor care aparțin acestor asociațiuni așa de fructuoase în rezultate.

Săptămâna viitoare se va decreta «boicot» împotriva d-lui Mircea V. Pienescu care va fi declarat, prompt, reacționar, interesat, etc.

Z. S.

F A P T E

EMINESCU ȘI CARAPROSTEA

Ultimele numere ale «Gândirii» — pline de atâta frează tânăr cât n'a mai cunoscut de mult respectabila revistă tradiționalistă — aduce și contribuția de petece și resturi istoric-literare ale zâmbărețului ideograf D. Caracostea.

Stimabilul își «propune» să studieze (a cincea roată la căruța d-lui G. Călinescu) «Arta cuvântului la Eminescu». Novator, pornește evident dela sonetul «Veneția», relevând «îmbinarea fericită de statornic și variată, explicându-ne «că complexurile caracterizate prin cuvinte scurte au un ritm mai alert», înfățișându-ne «marea copil care-și îmbrățișează mereu iubita CAUTAND SA VADA DACA N'A INVIAT» (!), studiind în fine «efectele de bang-bang» (!!) la care Eminescu a renunțat — ca să știm cum stăm — «căci a văzut că pentru a da mișcare și dramatism este nevoie să se separe partea întâia de a doua»...

După cum se vede, nu degeaba i s'a spus ilustrului analist al «efectelor de bang-bang», cu un cuvânt căruia cetitorul va vedea dacă «este nevoie să-i separe partea întâia de a doua»: CARA-PROSTEA.

În traducere strictă, adică: PR-OSTEA CEL NEGRU.

Sau în liberă traducere românească: PROST CA NOAPTEA...

LUMINA DIN LUMINA ȘI BICI DIN... COCOȘ.

Pe unde trece d. prof. N. Iorga, luminează. Cu o singură condiție: să fie întuneric. Ați înțeles deci, de ce d.-sa a avut nevoie întotdeauna de o avangardă a... purtătorilor de întuneric.

Pe unde trec ei, besnă se face: d-nii Munteanu-Râmnic, Buzdugan și — acum în urmă — Cocoș...

Grav e că și anumite pene, de leat mai nou, se înregimentează acestor purtători de întuneric, care lasă să se creadă că apostolul ar fi clumină din lumină.

În rest, nu ni se pare decât foarte normal că distinsul confrate Cocoș a luat recent — pe lângă d. Iorga — și locul d-lui, așa cum îi zice, Munteanu-Râmnic.

Deaceia, de altminteri, se și ostenește d. Iorga, în numele moralei publice bineînțelese, să facă — din d.-sa — bici!!

DESPRE ÎNTELEGHERA DURERII.

CATA DURERE cere un gând? E adevărat că atunci când vorbești de durere oamenii se gândesc întotdeauna la cea fizică sau dacă, din întâmplare, câteodată, încearcă să surprindă cealaltă durere, atunci singura lor cale de-a-și-o face familiară este aceea de a o asemăna cu durerea fizică. De pildă când îți moare cineva drag, jalea ta rămâne o pură

gratuitate și nu participă, — pentru oameni — la cauza obiectivă, dacă aceștia nu sunt capabili să-și inchiuipe o inimă bolnavă, congestionată la care să se adauge o suită întregă de simptome cunoscute. Aci, în cazul acesta, cunoscutul este același aduce fiecare și cât mai personal, pentru a-și putea asimila lucrul nou. Cu alte cuvinte, atunci când eu spun: «Sunt trist», reprezintă în sufletul a-celora cărora eu mă spovedesc, nu durerea mea ci modul în care ei știu, din experiența lor personală, cum a fost durerea lor. Așa dar, înțelegerea durerii altora este în funcție de suvenirul durerii noastre. Căci nu există durere în general. Sunt dureri. Durerea mea, a ta, a noastră sau a tuturor.

UN NOU CONFRATE

D. Al. G. Donescu & fiil vor scoate peste câteva zile o gazetă zilnică.

Titlul nefiind încă fixat, un răutăcios se zice că ar fi remarcat:

„D'aia mă și tem — să nu-i spună, cumva, TRIBUNAL...”

AMUZANTE «BLESTEME»...

... publică revista d-lui I. Anestin: „La Zid!”

Causticitatea invectivei o imită bine pe a d-lui Tudor Arghezi:

Să te pună prietenii printre niște Icoane de lemn

Să îți pice pe creștetul cheliei unde te lemn;

Să n'ai parte să miroși în luna Mai

Decât mîrșă și Flori de Mucigal.

Să se fie după tine bolnavii de pelagră,

Să stai ca vițelul prost la Poarta Neagră,

Să îți porți opurile toate și cele viitoare

Atârinate de grumaji ca niște Mărțișoare;

Să nu te mai ațâțe nici Rada, nici Tinca,

Să îți scoată bătătură și gheața și opinca.

Să îți pice muciul grosi ca de ceară

Să îți sară ochii citind Cărticica de seară.

Să îți cadă părul din barbă. Să îți spân-

Să îți colcăie păduchii prin sân,

Să te apuce vătămăturile la șale,

N'ai mai avea parte de funeralii naționale!

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Amarnice și hazii „Blesteme” — dar, nu zău, la cine oare se vor fi referind?

Socrates; Homer, Horatius, Dante, Cervantes; Solon, Licurg, Numa Pompiliu, Richelieu, Borgia, Bismarck. — E adevărat că umanitatea are piscuri. — Însă istoria nu este numai aceste piscuri. Concepția protestantă a istoriei e falsă din cauza unilateralității sale.

O FAMILIE DE SCRITORII

Cititorii mai subțiri, de sigur, au avut ocazia să aprecieze la timp operele de mare talent ale scriitoarei cu tată, Marta D. Rădulescu.

DERAIN

Pastel

Vă voi destăinui inițiașilor ceva ce n'au știut: familia e mai numeroasă!

Iată ce-am găsit sub un vehement protest, într'un cinstit ziar de dimineață:

«Cu expresiunea celor mai distinse sentimente.

Prof. S. Dan Rădulescu, profesor universitar, scriitor; Marta D. Rădulescu-Moga, scriitoare, directoarea «Revistei mele»; Fluor I. Rădulescu, scriitor, redactor la «Revista mea».

Ei, așa mai zic și eu!

«TOVARAȘII» LUI DEVAL

EXISTĂ, în vremurile noastre, două curente romantice de origină rusească. Primul este reprezentat de sovetele U. R. S. S. Despre el nu vom vorbi, deoarece piesa lui Jacques Deval, face parte din cel de al doilea și care închide în el viața rușilor de-a lungul și dealatul Europei. Dar, dacă cel dintâi aspect al romantismului este o mistică a prezentului tehnic, aspectul al doilea inchiuipe o nostalgie a unui paradis pierdut. — Din punctul de vedere european, adică din

unghiul în care noi am cuprins întotdeauna „definiția rusului”, aspectul al doilea, este mai aproape de sensibilitatea noastră. — Îl înțelegem mai ușor. Pentru noi, chiar și astăzi, Rusia este țara unde a trăit Ana Karenin, Sonia, Asla... Suflete moarte, acolo și-au îngropat cenușa și tot acolo Pușkin a cântat „viața tristului prieten Oneghin”. Troica și vodka, țurlele Kremlinului și ortodoxismul redus la sutane, la bărbi, precum și slăbiciunea pravoslavnică a rusului, sunt elemente esențiale pentru un european, dacă, vrea să înțeleagă viața acestor țări adânci, cât un continent și virgină ca începutul. Iar lucrurile acestea, azi, nu numai că n'au dispărut, dar s'au accentuat. Și s'au accentuat și datorită compasiunii. Rușii au trecut mereu drept niște oameni buni, blânzi, înțelegători. Și acum iată-i pribegi. Exilul lor e dur. Și e cu atât mai dur cu cât rușii aceștia sunt nobili. Ce importanță are faptul dacă goniiți de acum, au o vină din punct de vedere sovietic? Rușii aceștia sunt rușii pe care europeanul poate să-i cunoască, sunt chiar singurii ruși de care el se poate apropia. Ei sufăr, după țara lor. Romantismul rus, prin aceasta, s'a accentuat și mai tare. Și europeanul îi plac rușii și pentru că au o permanentă tristețe și pentru că sunt, oarecum, exotici. Ascultați-i cât sunt de tandri și de delicați și de nobili acești văcsuitori de ghete, acești valeși, acești bucătari, acești soferi... Odiñoară erau aristocrați „oficiali”, azi sunt aristocrați „particulari”, însă aristocrați. Când ei rămân singuri și-și vorbesc, epitetele de altă dată sonore și tutelare, se aud, indiferent dacă interlocutorii au hainele pline cu pete și miro-suri de bucătărie și indiferent dacă prințesele au unghiile murdare și pielea crăpată în albia cu rufe. Viața aceasta, e o viață adevărată. E o viață amară, cu interdicții hotărâte de istorie, poate de destin. Și europeanul iubește această tristețe a altora. Se potrivește așa de bine viața rușilor exilați cu spectacolul, cu senzaționalul, cu sensibilităria...

Tot ceiace privește partea redacțională a revistei «Floarea de foc», a se adresa d-lui Vasile Damaschin, Calea Victoriei 31, ziarul «Credința».

și DOCUMENTE

SĂPTĂMÂNĂ ALILOGRAFICĂ

8 — 15 IUNIE

VASILE DAMASCHIN

Literatură

a) Roman, poezie, studiu.
BLAGA, LUCIAN: *Spațiul mioritic*. Cartea face parte din trilogia «Culturi» din care a apărut «Orizont și stil». Pagini 273, lei 90.
CONDESCU, N. M.: *Schițe*. Biblioteca pentru toți, No. 1450, editura Alcalay. Lei 7, pagini 90.
FURTUNA, VLAD: *Pietre pentru Cateluș...* Versuri. Poemele oneste ale unui poet tânăr. Editura ziarului «Presa», Ploiești. Lei 30, pagini 45.
ISTRATI, PANAIT: *Cruciada mea sau a noastră*. Cu un studiu anexă de Alexandru Talex. Volumul conține cele din urmă articole ale lui Panait Istrati, cari ar constitui noua sa atitudine politică, în contradicție cu vederile politice anterioare. Cartea e interesantă, tocmai fiindcă se contestă această convertire dinainte de moarte, a lui Panait Istrati.
Editura «Cruciada Românilor», Lei 30, pagini 215.
LAZU, NICOLAE I: *Descătușare*. Poeme sociale cu o prefață de dr. L. Ghelerter. În text 5 gravuri originale. Editura «Proletarul»,

lei 25, pagini 64.
LOVINESCU, E.: *Viața dublă*. Roman. Biblioteca pentru toți, No. 1415—1416, ed. Alcalay. Pagini 195, lei 14.
OCHIN, M.: *Intelectual...* Roman. Ed. Lumea, Iași. Lei 100, pagini 390.
PILLAT, ION: *Pe Argeș în sus*. Biblioteca pentru toți, No. 1404—1405, ed. Alcalay. Lei 14, pagini 140.
REBREANU, LIVIU: *Calea sufletului*. Bib. pentru toți, No. 1411—1412, ed. Alcalay. Pagini 186, lei 14.
SORICU, I. U.: *Pasărea măiastră*. Carte pentru cei mici și buni. Ilustrată de Dem. Editura «Cartea Românească». Lei 40, pagini 123.
TEODOREANU, IONEL: *Lorelai*. Ediția II. Ed. Cartea Românească.
TREBONIU, VIRGIL: *Ceasul de amiază*. Versuri. 24 de poeme. Pagini 19.
VOEVIDCA, GEORGE: *Cântece Im*. Tip Toroușiu-Bucovina. Pagini 81, lei 60.
WASSERMANN, IACOB: *Christofor Columbus*. Don Quichotte al Oceanului, Traducere din limba germană de Ion Sân-Giorgiu. Biblioteca «Energia», editura «Fundatia pentru lit. și artă Carol II». Lei 40, pagini 224.

ZAFTUR, ILIE: *Școala de peste Nistru* (Amintiri și date). Extras din revista «Transilvania». Lei 20, pagini 32.

BUCUREȘTII DE ALTA DATA. Cântat de poezi. Bib. pentru toți, No. 1451, ed. Alcalay. Lei 7, pagini 75.

Drept, economie, istorie, filosofie

CARSTOIU, G. P.: *Inițierea, organizarea și funcționarea unei centrale cooperative*. Studiu de contabilitate și tehnică bancară. Lei 90, pagini 140.

FILITTI, IOAN C.: *Originea și rostul constituțional ale consiliului legislativ român*. Ediție revăzută, Extras din volumul festiv. Lei 20, pagini 32.

FILITTI, IOAN C.: *Conservatorii și jurnaliștii în viața politică românească*. Lei 20, pagini 10.

FILITTI, IOAN C.: *Proiecte inedite de reformă din vremea unirii principatelor*. Lei 20, pagini 25.

JINGA, VICTOR: *Aspecte și tendințe în viața economică a Ardealului*. Cluj. Extras din «Observatorul social economic». Pagini 26, lei 15.

JINGA, VICTOR: *Organizarea economică a țărânilor elvețiene*. Lei 40, pagini 67.

LEGEA din 2 Mai 1936 pentru organizarea Casei de pensuni a ofițerilor, însoțită de regulamentul legii și jurnalul cons. de miniștri. Ed. Alcalay, lei 40, pagini 41.

MARACINEANU, ȘTEFANIA: *Radio-acti-*

oitate. Cu numeroase schițe. Lei 150, pagini 212.

NICOLESCU, I. V.: *Zahărul și alimentația*. Transformări biochimice. Lei 50, pagini 38.

ROMANENCO, ANATOL: *Bazele controlului tehnic al rafinării de petrol*. Cu 18 figuri. Pagini 78, lei 60.

SABINI, MIHAI: *Principiul naționalității în tratatele de pace* (Din punct de vedere filosofic) Pagini 30, lei 25.

SACERDOȚIANU, AURELIAN: *Considerații asupra Istoriei Românilor în Eoul Mediu* Dovezile continuității și drepturile românești asupra teritoriilor lor actuale. Lei 200, pagini 310.

VICOL, CONSTANTIN: *Contestația la executarea silită imobiliară*. Explicații teoretice sumare, jurisprudență și bibliografie, formulare. Ed. «Profit și pierderi». Lei 40, pagini 51.

Agricole, medicale, militare

COJOCARU, TOMA: *Defectele și Boalele vinului*. Biblioteca agricolă a ziarului «Universul». Lei 10, pagini 45.

DIMITRIU, N.: *Sfaturi de sănătate*. Lei 30, pagini 170.

HAVRILEȚ, CPT. A.: *Intendența în Franța și România*. Extras din revista «Intendența și administrația Armatei». Lei 40, pagini 138.

JORNESCU, C.: *Producția agricolă funcție socială*. «Cartea Românească», lei 10 pag. 19.

TOPARU, I.: *Alunele americane cu 7 figuri în text*. Lei 30, pag. 27.